samme Tid forsikkrede os, at vi Alle skulde komme med. Grunden var vel sagtens den, at han frygtede at slippe saa mange Folk, der alle vare oplagte til at more sig, løs paa Øen. Hans „Trædskhed" blev opdaget, hvilket ikke tjente til at mildne den feberagtige Stemning, der herskede ombord. Han blev derfor ogsaa modtaget med Mishagsyttringer, da han ved Middagstid kom tilbage til Skibet, og det gik paa en Maade over til Haandgribeligheder, idet nogle af Passagererne bemægtigede sig Baaden. Det truede med at blive fuldstændigt Oprør. Capitainen holdt en Tale, og opfordrede dem til at opgive Baaden, „da de ellers vilde komme til at fortryde det." Nogle efterkom Opfordringen, men da der endnu var en god Slump tilbage, bleve Aarerne tagne bort; da de endnu haardnakket bleve siddende, lod han hele Mandskabet pibe sammen — og Baaden med dens Indhold blev heiset op af Vandet og holdt svævende paa Siden af Skibet. Det hjalp! Passagererne holdt Møde paa Dækket for at give Harmen Luft og efter flere forgjeves Forsøg paa at undgaae det, lovede Capitainen at stille en Baad til vor Raadighed, der ikke skulde bestille Andet, end sætte Passagerer i Land; dog skulde vi Alle være ombord igjen senest ved Midnat. — Klokken var fire om Eftermiddagen, da jeg betraadte Ascension-Øen; da der altsaa ikke var megen Tid at give bort, begyndte jeg, i Selskab med et Par Andre, strax at foretage Opdagelsesreiser omkring paa Øen, der paa sin største Brede kun er syv Fjerdingvei. Alle Husene, der danne den lille By Georgetown, ere opførte af et eget Slags Steen af en gulgraa Farve, som findes paa Øen. Husene selv ere smukke og venlige, men alle Omgivelserne ere saa melancholske, at man sikkert i Længden vilde blive meget kjed af at leve der. Veiene ere bedækkede med en Masse, dannet af Lava, Østersskaller og deslige — Jord seer man ikkun paa eet Sted midt paa Øen, hvor et Par Skibsladninger er henført til Gouverneurens Have. Hvorhen man vender sig møder Øiet kun Lava, forbrændte Steen, underlige forkullede Masser og Klippeblokke, sprængte i Stykker af Ilden; med Undtagelse af den føromtalte, kunstigt anlagte Have, seer man intetsteds en Busk eller endog kun et Græsstraa. Det Hele giver En Indtrykket af et lille udbrændt Helvede. Tilvenstre for Byen hæver sig et lille Bjerg, kaldet Flagstaffhill, paa Siden af det ligger Gouverneurens Bolig, og paa dets Spids er opreist en Flagstang, hvor en Mand er posteret hele Dagen for at signalisere til de forbiseilende Skibe. Hele Flagstaffhill har et rødligt Udseende og dens Masse er saa let, at man vilde kunne bære en Blok af den saa stort som et Menneske. Tilhøire findes en Skandse med store Kanoner, der pege ud over Havet.

Det er et temmelig møisommeligt Arbeide at toure om paa Ascension-Øen, og Den, der ikke er forsynet med godt Fodtøi, kan slet ikke komme afsted, da man saa at sige hele Tiden gaaer paa skarpe Steen; ikkedestomindre brugte vi os ganske godt, for at faae alt det Interessante at see. Øen har to Kirker og een Kirkegaard, der seer ligesaa besynderlig ud, som alt Andet der. De ikke faa Grave ere dannede af Østersskaller, Lavastykker, Jernsteen og deslige. Indhegningen bestaaer af store forbrændte Steen og Klippestykker.

Fra Kirkegaarden gik vi omkring paa Klipperne ved Kysten for at samle Conchylier, Coraller og andre „Erindringer", hvoraf der findes en Masse; navnlig faae vi en stor Mangfoldighed af smukke og interessante Svampe. Rundt om i Revnerne løb Krabber i Tusindviis, og hvad Østers angik, behøvede man blot at forsyne sig med en Hammer og lidt Brød, for strax at sidde ned og holde et Maaltid. I Havet om Øen er der fuldtop af Fisk, alle af forunderlige skinnende og spraglede Farver, som Cap-Guldfisk, Sølvfisk, Congo-Aal o. s. v.; Beboerne lide derfor aldrig Mangel paa Fiskespiser, men af Kjød faae de sjeldent andet end Skildpadde og jeg talte med Flere, som betroede mig, at være yderligen kjed af at spise „ægte Skildpadde" Dag ud og Dag ind. Der er tæt ved Byen anlagt en Skildpaddedam, hvori disse Dyr i alle mulige Størrelser svømme omkring. Under vort Ophold i Land blev der naturligvis ikke sparet paa Drikkevarerne, hverken af de gjestfrie Øboere, eller paa vor Side, saa at det var en uendelig støiende og forvirret Scene, da vi henimod Aften begyndte at tage ombord med alle vore „Erindringer", som vi deels selv havde fundet, deels havde faaet i Foræring. Som sædvanligt begyndte Nogle at klamres og slaaes, Vagten blev kaldt ud, men da vi vare flere Passagerer, end der var Folk paa Øen og vi alle havde tømt adskillige „Løftets-Bægere" sammen, tjente den væbnede Magts Mellemkomst ikke til at skaffe Orden. Hvorledes vi i Grunden kom ombord uden at komme til Skade, er mig lidt ubegribeligt, naar jeg tænker paa de steile Klipper og den vanskelige Indskibning; ombord kom vi imidlertid og næste Dags Middag vare vi atter under Seil med en udmærket god Vind. Det var Sydost-Passaten; med den fløi vi fem Dage efter over Linien og vedblev at beholde den, til vi kom ud af det ustadige Belte.

Alt efterhvert som vi kom lidt til Ro ovenpaa Ascensions-Sviren, fandt vi atter ind i de gamle Folder. Der var dog kommen en livligere Stemning iblandt os og med Undtagelse af en lille Scene med Capitainen, angaaende noget bebærvet Proviant, syntes det gode Forhold imellem ham og Passagererne igjen at være blevet bragt tilveie. Foruden nogle Papegøier, en Abekat og en Mængde smaa Skildpadder i Glas, havde vi medbragt fire Kæmpeskildpadder fra Øen og svælgede derfor en Tid i „ægte Skildpadde." Vi stegte Kjødet som Beefsteak til Frokost, kogte Suppe paa det til Middag og havde det koldt til Aften, saalænge til vi formelig bleve kjede af det. Vi begyndte nu at møde adskillige Skibe, der kom fra England og skulde ud paa „de lange Reiser." Vi mærkede, at vi vare komne paa den rette Side af Linien og det gik rask fremad; thi ligesom Sydost-Passaten hørte op, fik vi, efter en halv Times Vindstille, Nordost-Passaten, og med en lille Forandring i Coursen gik det stadigt hjemad. Før brugte vi Maaneder, naar vi udregnede Ankomstdagen — nu var der kun Tale om Uger, ja Nogle vare endog saa sanguinske at tale om Dage. Det saae næsten ud, som om vi skulde tilbagelægge hele Reisen i lidt over tre Maaneder. Det saae saadan ud, men desværre varede disse glædelige Udsigter ikke ret længe. Vi beholdt den gode Vind, indtil vi kom ind imellem de azoriske Øer, men der laae vi, med Land i Sigte paa tre Steder, saa roligt, som om Skibet havde været fortøiet. Der gik een Dag og der gik flere, men Vinden udeblev stadigt. Stemningen ombord var „Fortrædelighed i høieste Potents." Vi vare nu saa nær ved Maalet — og dog maaskee saa langt derfra; thi en af Styrmændene trøstede os med, at han engang paa en Hjemreise fra Australien havde ligget omtrent sex Uger paa samme Sted for Vindstille: kunde eet Skib være saa uheldigt, kunde vort ogsaa. Midt i al vor Fortvivlelse over Vinden saae vi en Dag en Bekjendtgjørelse fra Capitainen, der indbød til et Møde paa Agterdækket. Han underrettede os der om, at dersom Vinden ikke blev god næste Dag, maatte vi forberede os paa at blive sat paa halv Ration. Det var et skrækkeligt Budskab! Vi vare allerede forlængst lede og kjede af Skibskosten, og nu maatte vi maaskee belave vore forpinte Maver paa at halvsulte — paa ubestemt Tid. Mødet antog en meget stormende Charakteer; Enhver bandede i sit Hjerte Vinden, Skibet, Capitainen, eller hvadsomhelst Andet. Om Aftenen lod han os vide, at Skibet havde dreiet sig rigtigt og næste Morgen glede vi ud af Ogruppen for en let Brise, der tiltog mere og mere. Han kunde have sparet sig alle Gaarsdagens — forøvrigt retfærdige — Bebreidelser; thi Vinden forblev udmærket, saa længe vi behøvede den, og man maa tilstaae, at der blev draget god Nytte af den. Før havde han hele Tiden viist en vis Forsigtighed ved at tage Seilene ind, naar det saae lidt truende ud med Veiret. Nu lod han staae til, skjønt det blæste en lille Storm. Store Bramseil revnede med et Brag; men snart var der et nyt oppe og vi fløi videre. Alt tydede paa, at vi om føie Tid vilde være i Land. Ankerkjettingen viste sig igjen paa Dækket, og de fleste Passagerer gave Matrojerne en Haandsrækning med at hale den op; hvor forskjellig var ikke Scenen, da der ved Melbourne blev tumlet omkring med den samme Kjetting. Hele vort rolige Skibsliv var forbi, Alle opgave deres vante daglige Beskæftigelser — Dandsen om Aftenen hørte op og Enhvers Tanker vare henvendte paa Hjemmet, paa hvad man vilde foretage sig i London o. s. v. o. s. v.; Kisterne bleve atter trukne frem og Landgangstøiet eftersee t. En humoristisk Fyr, der ventede sig megen Fornøielse af at overraske sine Venner og Bekjendte, ved at komme tilbage som »gentleman« med lidt Formue, klædte sig en Dag i sine bedste Klæder, tog en Paraply under Armen, en lille Badsæk i Haanden og øvede sig paa at raabe: »Cab!« med den størst mulige Flothed. Endelig fik vi da, efter fire Maaneders Forløb, England i Sigte. En Nat hørte jeg Manden paa Udkig bryde: „Land!" Det var Fyret paa Scilly-Øerne; om Formiddagen saae vi Cap Lizard og bleve praiede af en Lodskutter. Alle de Medreisende, der hørte hjemme i Cornwall, gik med den til Falmouth. Vi fik endeel Aviser ombord; i dem saae vi blandt Nyhederne, at Liverpool-Passageerskibet „Marco Paolo" havde maattet søge Land formedelst et Sammenstød med et Isbjerg under Cap Horn, hvorved det mistede Bougsprydet. Den Ubehageligheb slap vi dog for. Vi seilede tæt ind under Kysten ved Devonshire, og frydede vore Øine ved igjen at see grønne Marker og pyntelige smaa Landsbyer. Næste Dag passerede vi Øen Wight, hvor vi igjen mistede nogle Passagerer, der gik iland med Lodsen. Rundtom myldrede det med Skibe af alle Størrelser og Arter; vi fik Besøg af flere Fiskersmakker og smaa Slæbedampere, som tilbøde deres Tjeneste; men vi ventede paa et bestemt Dampskib, tilhørende det samme Firma, som eiede Passageerskibene. Det holdt stadigt et paa Udkig nede i Canalen. Saasnart det kom, blev det spændt for og nu gik det raskt forbi alle de øvrige Skibe, der laae og ventede paa lidt mere Vind. Vi passerede om Aftenen Folkestone og Dover; det gamle Dover Slot tog sig meget romantisk ud i Maaneskin paa de hvide Klipper.

Den sidste Dag, vi vare ombord, gik meget fornøieligt. Der herskede almindelig Travlhed med at ordne forskjellige Smaasager; den Tid, der blev tilovers, anvendtes til at iagttage det interessante Syn, som en Tour paa Themsen frembyder. Da vi ankom til Blackwall Docks (East India), maatte vi vente lidt udenfor Portene, medens et andet stort Passageerskib blev halet ud; det var bestemt til Melbourne, Passagererne saae over Relingen paa os, der kom fra det forjættede Land; vi saae paa dem og tænkte: „Vidste I blot, hvad der ventede Eder!" Efterat have taget Afsked med mine fire Maaneders Venner og Bekjendte, forlod jeg Skibet, og gjennemgik den sædvanlige Skjærsild af Brøvl og Tummel, før jeg befandt mig paa et Hotel i City, ifærd med at fortære en Beefsteak. Paa Jernbanestationen ved Dokken traf jeg min irske Yankee, der ledte efter Miss Kate, som pludseligt var forsvunden i Selskab med den mistænkelige Enke. Da jeg netop havde seet dem i en Frugtboutik, gav jeg ham de fornødne Oplysninger og ved et Besøg hos Familien under mit Ophold i London, havde jeg den Fornøielse at tale med den unge Dame, der betroede mig, at hun nok skulde gjøre det bedre næste Gang.

Jeg tilbragte 8 Dage i London, 36 Timer i Hamborg og ankom til Kjøbenhavn over Korsør, yderligen forbauset over, at høre saa mange Folk tale Dansk, ja endog over, at Jernbanebetjentene brugte dette Sprog, som jeg nu i saa lang Tid kun havde hørt sparsomt anvendt, medens det sædvanlige: »Tickets please« endnu lød for mine Øren. Det forekom mig, at Gaderne vare blevne lidt mindre livlige og lidt smallere; men jeg havde jo ogsaa „Strand" og „Oxford Street" i saa levende Erindring. Een Ting fandt jeg uforandret: den ægte danske Hjerteligheb og Gemytlighed; naar Alt kommer til Alt, er dog intet Sted paa Jorden „skjønt som Du, mit Hjem!"

Kong Carl XV's Besøg.

Helsingør har aldrig glemt den længst forsvundne Tid, da Helsingland var eet Land, førend Sundet brød sig et Leie mellem Helsingfolket i Borgen og paa Øret, og Skaane er for Byen mere end en venskabeligfindet Magt, det er et beslægtet Land. Derfor ligge de ogsaa og smile venligt til hinanden, de to kokette Søstre ved Øresundet, og komme de end af og til lidt op at nappes, naar deres Formyndere skjændes om Tolddefraudationer og Postcontraventioner eller andre -ioner, der ødelægge Søstrenes Hjertero, saa er der dog altid et godt Venskab imellem dem. I lang Tid har der vel været en vis Jalousi, som truede med at undergrave Venskabet, idet den gamle, tarvelige Søster „hinsidan" Sundet ikke rigtigt kunde tilgive sin unge lystige Søster det glimrende Parti, hun havde gjort ved Sundtolden; men siden Svogeren er død, og Helsingørs Kaar som Enke just ikke ere glimrende, medens Helsingborg bestandigt slaaer sig op ved klog Sparsomhed, har „Kärnan" ikke en eneste Gang rystet paa Hovedet ad den megen Flothed. Kun engang imellem slaaer Helsingør sig endnu løs, og det er aldrig for sin egen Skyld, men for at hædre den svenske Søster. Man pynter sig gjerne til et kjært Møde, og „man" er jo en ung og smuk Enke, der nok kan friste sine Naboer til stadige Besøg. Saaledes var det ogsaa, da Byen nylig havde en fornem Gjest. Kong Carl er i Forhold til Helsingør ikke blot den svenske Konge: han er Skaaningernes, Helsingborgs Fyrste, og ham maa der gjøres af. To Gange har han nu besøgt Helsingør, ved Kongemødet paa Kronborg 1860 og ved Kongemødet i disse Julidage; begge Gange hilste han Danmark i Helsingør, som det nærmeste Punct af Sjelland, som det, der var ham mest hjemligt. Behøver det at siges, at hans Modtagelse var jublende, glimrende, at hans Tog igjennem Byen var et Triumphtog, et Offer til Venskabets og Slægtskabets Husguder? Der var en Tid, da Sverigs Konge var en Umulighed i Danmark, og der var en Tid, hvor hans Ophold her var betegnet med Vold og Blod — ogsaa Helsingør har kjendt den Tid, og Hans Rosigaards Mindesteen ved Fredensborgveien staaer ikke fra først af til Erindring om et venligt Kongemøde; nu er Fortidens Trældom brudt, ligesom fjerde Christian brød Klintekongens Vælde, nu drager Svenskekongen fredeligt og hyldet gjennem Landet.

Det var den 17de Juli, at Kong Carl steg i Land paa Helsingørs Skibsbro. I vort forrige Numer gav Helsingborgs „Kärna" os Anledning til at opfriske Erindringen om en Vennegave fra Helsingøranerne til deres svenske Brødre; denne Gang frister Dagen os til at mindes en lignende fra svensk Side. Den 16de Juli 1838 sendte Helsingborgs Indvaanere til Helsingørs Borgere et værdifuldt Sølv-Drikkehorn som Gjestfrihedens og Fortrolighedens Tegn, til Minde om det varme Venskab og den gjensidige Agtelse, som havde knyttet de to Byers Borgere til hinanden. Hornet, der modtoges af Helsingørs Magistrat, som en Eiendom af sand og vedvarende Værd for Helsingør, og med Løftet om, at det „ved høitidelige Leiligheder vil paa gammel nordisk Viis blive tømt paa vore Nabovenners Velgaaende", bærer twende Indskrifter efter Havamál, der paa Svensk lyde:

Till trofast vän
ligga genvägar,
fast han bor fjerran.

Og: Vet Du, om Du har en vän,
den väl Du tro;
och vill Du gott af honom njuta,
ditt sinne skall Du med honom blande
och gåfvor skifta
och besöka honom ofte.